

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **D. D. T.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
ubytování zajištěno na adrese „X“,
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. MV-128010-10/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 12. 2018, č. j. MV-128010-10/SO-2018, **se pro vady řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným, které vydal žalovaný dne 11. 12. 2018 pod č. j. MV-128010-10/SO-2018. Žalovaný v něm dospěl k závěru, že je dán důvod pro neudělení požadovaného víza z důvodů obsažených v § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobou napadeným rozhodnutím byla přezkoumána Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza vydaná Ministerstvem vnitrem, odborem azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) dne 9. 8. 2018 pod č. j. OAM-6876-6/DV-2018, podle které bylo rozhodnuto o předchozí žádosti žalobce o zmíněné dlouhodobé vízum tak, že se s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vízum neuděluje, neboť se po vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uváděné v žádosti žalobce.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že on a oba jeho rodiče, kteří již oprávněně pobývají v České republice, usilují o sloučení rodiny na území České republiky. Žalobci bylo v době podání žádosti méně než 18 let a je jediným dítětem svých rodičů – nositelů oprávnění ke sloučení rodiny. Při vyplňování žádosti nevyužil žalobce kolonku „návštěva rodiny“, nýbrž výslovně uvedl, že se jedná o žádost za účelem „sloučení rodiny“. Z obsahu žádosti samotné a jejích náležitostí je podle žalobce zřejmé, že on a jeho rodiče uplatňují právo na sloučení rodiny zaručené Směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o sloučení rodiny“). Správní orgány mu tedy musejí v řízení umožnit výkon veškerých práv, která mu směrnice o sloučení rodiny zaručuje. Má proto i právo na soudní přezkum podle čl. 18 směrnice o sloučení rodiny, a to bez ohledu na to, že právo na sloučení rodiny uplatnil za použití formuláře žádosti o dlouhodobé vízum.
3. Napadené rozhodnutí žalobce označil za nezákonné, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Žádná z okolností, které byly v průběhu řízení správním orgánem zjištěny, podle žalobce neodůvodňuje závěr, že úmysl žalobce je jiný než sloučení rodiny, či že je zde důvod dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce se zabýval úvahami správního orgánu I. stupně ohledně s ním provedeného pohovoru. Výklad odpovědí podle žalobce svědčí o snaze žalovaného i správního orgánu I. stupně za každou cenu dospět k zamítnutí jeho žádosti, byť by závěry byly sebevíc absurdní. Podle žalobce je přirozené, že se o některé věci nezajímá, zejména když má rodiče, kteří se o něj chtějí starat, a předmětné záležitosti za své jediné dítě zařídí. Žalobce se má prakticky v dětském věku přesunout do jiné země, není tedy překvapivé, že se mu jeho rodiče snaží maximálně pomoci a tento přesun usnadnit. Doplnil, že nikdy nebyl v České republice, tedy ani na uvedené adrese. Je proto logické, že nemůže např. popisovat, jak vypadá budova či jak jsou zařízeny pokoje. Popsal též, že rodiče měli zájem ho do České republiky přivézt už dávno, nebyli však schopni se zaregistrovat v systému Visapoint. Rovněž žalobce od odjezdu rodičů, zejména od odjezdu matky, chtěl za rodiče do České republiky. Podání žádosti mu rodiče zařídili teprve nyní. Popsal rovněž, proč své rodiče, kteří odcestovali v roce 2007 a 2009, nikdy nenavštívil, a že jej s ohledem na své majetkové poměry navštívili matka pouze třikrát a otec jednou. Právě omezená možnost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobního styku mezi jeho rodiči a žalobcem by podle něj měla být pro správní orgány důvodem, aby jim požadované sloučení rodiny umožnily, nikoli nelogickou záminkou pro jejich další odloučení. Uvedl, že je s rodiči ob den ve styku přes Facebook a že jejich rodinná vazba je silná a intenzivní.

5. Správní orgán navíc ve svých úvahách opomenul, že žalobce má dostatečně konkrétní studijní plány, když po zvládnutí českého jazyka chce studovat učňovskou střední školu v oboru elektrotechnika a telekomunikace, kdy tento obor si vybral sám a je to jeho vlastní studijní plán v případě pobytu v České republice. Žalobce zároveň zdůraznil, že žádá o pobyt za účelem „sloučení rodiny“ a fakt, že se správní orgány zaměřily především na jeho studijní plány v České republice, se míjel s požadovaným účelem pobytu.
6. Žalobce shrnul, že správní orgán I. stupně v závěru svého rozhodnutí uvedl, že se nepodařilo ověřit údaje vztahující se k účelu pobytu žalobce – „sloučení rodiny“. Nikde však není uvedeno, co konkrétně k otázce „sloučení rodiny“ se nepodařilo ověřit. Rodiče žalobce žijí v České republice, jsou s ním v kontaktu ob den a všichni tři mají zájem na společném soužití rodiny v České republice, což prokazuje i podání žádosti samotné. Všechny tyto podstatné skutečnosti ke „sloučení rodiny“ se tedy podle žalobce v průběhu řízení podařilo potvrdit. Žalovaný pak pravděpodobně na základě takto formulované námitky v napadeném rozhodnutí uvedl, že se ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v daném případě nepodařilo ověřit nezbytnost přítomnosti žadatele na území České republiky na základě dlouhodobého víza. K tomu žalobce namítl, že tedy takový důvod zamítnutí žádosti zákon vůbec nezná. Tento důvod navíc ani neodpovídá odůvodnění. Z odůvodnění totiž vyplývá, že správní orgány považují tvrzení žalobce za nepravdivá, a měly tedy po řádném prokázání a zdůvodnění tohoto závěru rozhodnout dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za daného stavu si tedy podle žalobce odporuje výrok rozhodnutí a jeho zdůvodnění.
7. V napadeném rozhodnutí je dále uvedeno, že žalobce musí prokázat svou nezaopatřenost, neboť v době vydání Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza, tj. prvostupňového rozhodnutí, dosáhl zletilosti. Žalobce namítl, že Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza byla vydána 9. 8. 2018, tj. v době, kdy žalobce nebyl zletilý. Toto tvrzení žalovaného tak činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval odmítnout, resp. zamítnout. S odkazem na § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 34/2015, poukazoval na to, že rozhodnutí o neudělení víza stejně jako nová posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza jsou vyloučena ze soudního přezkumu. Rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu je ustálena na tom, že z Listiny základních práv a svobod ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky. Nemají tudíž ani nárok na udělení víza. Ústavní soud ve své judikatuře rovněž uvádí, že v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod. Je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Podle Komise navíc nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že žalobce má právo na soudní přezkum podle směrnice o sloučení rodiny. Ta totiž je implementována v § 42a a následujících zákona o pobytu cizinců, který upravuje dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území, o které lze žádat na zastupitelském úřadu. Dlouhodobé vízum podle žalovaného neslouží k realizaci práva na sloučení rodiny, byť i za takovým nebo obdobným účelem by mohlo být dlouhodobé vízum uděleno. Z toho však nelze bez dalšího dovozovat právní nárok na jeho udělení. Žalovaný je tedy názoru, že sdělení o důvodech neudělení dlouhodobého víza je z přezkoumání soudem vyloučeno, a žaloba by proto měla být soudem odmítnuta.
10. Pokud by soud dospěl k závěru, že sdělení o důvodech neudělení dlouhodobého víza podléhá soudnímu přezkumu v závislosti na deklarovaném účelu pobytu, žalovaný podotkl, že Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza v daném případě nemůže podléhat soudnímu přezkumu ani s odkazem na právo žalobce na sloučení rodiny, neboť žalobce před vydáním Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza dosáhl zletilosti. Požadoval-li tedy žalobce udělení dlouhodobého víza za účelem obdobným účelu sloučení rodiny na území, neprokázal zároveň, že je rodinným příslušníkem podle § 42a zákona o pobytu cizinců, neboť právo na sloučení rodiny svědčí zletilým dětem cizince pouze za podmínky, že prokáží, že jsou nezaopatřené.
11. Nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza navíc podle žalovaného nemá formu rozhodnutí, nýbrž sdělení vydávaného podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
12. Dále se žalovaný zabýval námitkami žalobce ohledně zjištěného stavu věci. Poukázal nikoli na jednotlivé skutečnosti, ale na celý jejich kontext, ze kterého podle něj vyplývá, že žalobce si společné soužití s rodiči na území zvolil na základě rozhodnutí rodičů, nikoliv tedy z vlastního zájmu a iniciativy. Nevědomost o jeho budoucnosti svědčí o opaku a o velmi malé motivaci ke sloučení s rodiči, což vyvolává důvodnou pochybnost, zda je skutečným účelem pobytu zletilého žalobce na území právě sloučení s rodiči. Žalovaný netvrdil, že jsou tvrzení žalobce nepravdivá, nýbrž že je žalobce nijak neprokázal a ani nenavrhl důkaz na jejich podporu.
13. Žalovaný zopakoval, že žalobce v době vydání Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza dosáhl zletilosti. Musí tedy, dovolává-li se práva na sloučení s rodiči podle směrnice o sloučení rodiny, prokázat nezaopatřenost. Ve spisovém materiálu se však nenachází žádný doklad prokazující nezaopatřenost žalobce. V takovém případě se nemůže jednat o účel sloučení s rodinou a žalovaný musel zkoumat reálnost plnění deklarovaného účelu.
14. Žalovaný dodal, že žalobce mohl žádost o dlouhodobý pobyt, kdy nemožnost jejího podání kvůli tzv. Visapointu nijak neprokázal, podat alternativním způsobem později. Rovněž mu zamítnutím jeho žádosti není znemožněno do budoucna na území České republiky spolu s rodinnými příslušníky pobývat.

Replika žalobce

15. Žalobce namítl, že 18. rok věku dovršil až dne X. Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza přitom byla vydána dne X a rovněž napadené rozhodnutí je datováno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přede dnem jeho 18. narozenin. Žalobce proto neměl důvod prokazovat svou nezaopatřenost v řízení před správními orgány. Zároveň soudu předložil potvrzení o svém studiu, kterým dokládal svou nezaopatřenost, aby prokázal, že se na něj i nadále vztahuje směrnice o sloučení rodiny, a že tedy má právo na soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Z důvodu svého pokračujícího studia je závislý na podpoře svých rodičů a je i ve smyslu zákona o státní sociální podpoře nezaopatřeným dítětem.

Posouzení věci soudem

16. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu. Judikatura k novému posouzení důvodů neudělení víza vydanému v rámci postupu podle § 180e zákona o pobytu cizinců dovodila, že tento úkon zasahuje do veřejných subjektivních práv cizince, a proto jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, či ze dne 4. 7. 2013, č. j. 1 Ans 9/2013-39). Na napadené rozhodnutí je proto třeba nahlížet jako na rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.
17. Dále soud musel vyřešit otázku, zda tento typ rozhodnutí není zákonem o pobytu cizinců ze soudního přezkumu vyloučen. Podle rozhodného znění § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou totiž z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o neudělení víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie.
18. Z řízení nevyplývalo, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
19. Z citovaného znění § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud není žadatelem o vízum rodinný příslušník občana Evropské unie, nepodléhá rozhodnutí o neudělení víza soudnímu přezkumu. Tato výlučka ze soudního přezkumu nebyla podle dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, publ. pod č. 1955/2009 Sb. NSS, a ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 As 80/2013-34, a např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, a usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. II. ÚS 582/2018; judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). Předchozí rozhodovací praxe tento závěr vyvodila z toho, že na udělení víza nemá žadatel nárok a neudělením víza není zasazeno do žádného základního práva, kterému podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod náleží soudní ochrana.
20. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, připustil, „že s ohledem na budoucí vývoj zejména komunitární právní úpravy nevylučuje, že pro futuro bude namísto se předmětnou soudní výlukou (a zejména jejími dopady) zabývat a hledat nová řešení“. Předvídaná situace zřejmě nastala, neboť správní soudy se na tuto otázku v nedávné době znovu zaměřily.
21. V návaznosti na závěry přijaté v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 12. 2017 ve věci Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych, C-403/16, správní soudy dovozují, že právní úprava vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza je v rozporu s čl. 32 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kodeks), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, a proto se nepoužije (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016-23). Také v případě neudělení dlouhodobého víza (nad 3 měsíce), které vízový kodeks neupravuje a které jinak zůstává v kompetenci členských států, dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, přípustnost soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia, a to s ohledem na směrnici Rady 2004/114/ES ze dne 13. prosince 2004.

22. Konečně v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28, Nejvyšší správní soud v důsledku výkladu stěžejních ustanovení vízového kodexu v judikatuře Soudního dvora dospěl k závěru, že *„žaloba by měla být rovněž projednána bez ohledu na to, jaký je důvod podání žádosti o dlouhodobé vízum – podnikání, studium atd. (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci El Hassani [...])“*.
23. Napadené rozhodnutí proto soud z výše uvedených důvodů přezkoumal věcně, a to podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost.
24. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
25. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
26. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce dne 9. 5. 2018 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) podal žádost o udělení dlouhodobého víza, ve které jako účel pobytu zahrhl pouze „ostatní“ a následně do volného pole pro specifikaci dopsal „sloučení rodiny“. V kolonce předpokládaná doba pobytu vyplnil 360 dní. Spolu s žádostí mj. doložil, že jeho rodiče mají na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, a to do 28. 11. 2018, což bylo následně potvrzeno i údaji z evidence Ministerstva vnitra České republiky. Dne 31. 5. 2018 byl na zastupitelském úřadě proveden výslech žalobce.
27. Dne 9. 8. 2018 správní orgán I. stupně vydal Informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza, podle které posoudil žádost žalobce tak, že se žalobci dlouhodobé vízum podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neuděluje. To je odůvodněno nízkou aktivitou a zájmem žalobce o situaci rodičů a podmínky jeho vlastního pobytu na území České republiky, a to ačkoli žalobce již je procesně způsobilý. Z informací sdělených žalobcem vyplynulo, že společné soužití zvolil na základě rozhodnutí rodičů, nikoli z vlastního zájmu a iniciativy. Podle správního orgánu I. stupně uvedené vyvolává pochybnosti ve vztahu k věrohodnosti deklarovaného účelu pobytu na území. K tíži žalobce správní orgán I. stupně rovněž kladl to, že ačkoli jeho rodiče odcestovali již v roce 2007 a 2009, žádost o pobytové oprávnění byla podána až nyní. Zarážející rovněž je, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

během této doby žalobce rodiče na území České republiky ani jednou nenavštívil. Deklarovaný účel pobytu – společné soužití s rodiči – proto správní orgán I. stupně považoval za nevěrohodný. Nepodařilo se tudíž ověřit údaj podstatný pro posouzení žádosti, a sice zda žalobce hodlá pobývat na území České republiky v souladu s deklarovaným účelem pobytu, tedy za účelem dlouhodobého společného soužití s rodiči v České republice. Zástupce žalobce v zákonné patnáctidenní lhůtě požádal žalovaného o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, přičemž v doplnění žádosti předložil stejnou argumentaci, jako ohledně Informace vydané správním orgánem I. stupně následně uvedl v žalobě.

28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval důvody, pro které vízum neudělil správní orgán I. stupně. Doplnil, že žalobce v době vydání Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza dosáhl zletilosti, a musel tedy prokázat nezaopatřenost, ve spisu se však žádný doklad prokazující jeho nezaopatřenost nenacházel. Uzavřel, že se ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „nepodařilo ověřit nezbytnost přítomnosti žalobce na území České republiky na základě dlouhodobého víza“.
29. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo **jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.**
30. Podle § 180e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.
31. Podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.
32. Podle § 180e odst. 7 věty druhé zákona o pobytu cizinců komise zřízená podle § 170a posuzuje soulad důvodů neudělení dlouhodobého víza s důvody uvedenými v § 56.
33. Podle § 168 zákona o pobytu cizinců se ustanovení části druhé a třetí správního řádu nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. 1, § 20, 30, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, 49, 50, 52, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, § 154 odst. 2, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, **180e** a 180h.
34. Z uvedeného vyplývá, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza nelze klást nároky vyžadované § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, přesto je nezbytné, aby rozhodnutí, jímž se nově posuzují důvody neudělení tohoto víza, obsahovalo dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž žalovaný rozhodl tak, že vízum opět neudělil.
35. Po seznámení s obsahem spisu je soud nucen konstatovat, že skutečnosti, které správní orgány zjistily z žádosti, jejích příloh a zejména pohovoru provedeného se žalobcem, jsou pro učinění závěru o tom, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o dlouhodobé vízum ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nedostatečné, a že tedy takovýto závěr a s tím související neudělení víza žalobci dostatečným způsobem neodůvodňují. Správním orgánům lze přisvědčit v tom, že žalobce by v dané záležitosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mohl být informovanější, případně že by k otázce své budoucnosti mohl přistupovat proaktivněji. Nelze však pominout, že šlo stále o nezletilé dítě žijící značnou dobu v odloučení od svých rodičů. Skutečnost, že o podání žádosti o vízum zjevně rozhodli jeho rodiče, mu nelze klást k tíži a ani to bez dalšího nevyvolává pochybnosti o deklarovaném účelu pobytu. V otázkách týkajících se aktivit žalobce na území České republiky (studium, otázka osvojení si znalosti českého jazyka) je zcela logické, že podrobnosti a jejich organizaci přenechal svým rodičům, kteří na území České republiky dlouhodobě žijí a nepochybně se tak v místním prostředí lépe orientují. Naopak ohledně vazby žalobce na jeho rodiče, kontaktu s nimi a zamýšleného společného soužití – když žalobcem deklarovaný účel víza bylo sloučení rodiny – v řízení žádné pochybnosti nevystaly (nelze za ně považovat to, že žalobce netuší druh pobytového oprávnění rodičů či nezná jejich příjmy) a správní orgán I. stupně tímto směrem pohovor s žalobcem ani dále nevedl a další skutečnosti nezjišťoval.

36. Soud proto v odůvodnění správních rozhodnutí neshledal oporu pro závěry správních orgánů o tom, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o dlouhodobé vízum ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. již vůbec ne závěr formulovaný žalovaným v závěru napadeného rozhodnutí, podle kterého se nepodařilo ověřit nezbytnost přítomnosti žalobce na území České republiky na základě dlouhodobého víza, když k tomu soud dodává, že takovýto důvod pro neudělení víza zákon nepředpokládá. Napadené rozhodnutí soud z uvedeného důvodu považuje v dané části primárně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
37. Skutečnost, že žalobce byl v době vydání Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza již zletilý, z čehož vycházel žalovaný a kladl to žalobci v návaznosti na neprokázání nezaopatřenosti k tíži, nemá oporu ve spise. Z dokladů prokazujících totožnost žalobce založených ve spise totiž vyplývalo, že žalobce se narodil dne 13. 12. 2000. Totožné datum narození žalobce uvedl i v žádosti. V době vydání Informace a rovněž i v době vyhotovení napadeného rozhodnutí tudíž žalobce zletilý nebyl, a to ani – alespoň co je soudu známo – podle vietnamským předpisů. Napadené rozhodnutí z uvedeného důvodu v dané části trpí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
38. S ohledem na uvedené závěry soud neprovedl dokazování potvrzením o studiu předloženým žalobcem k prokázání jeho nezaopatřenosti, neboť tato skutečnost je s ohledem na rozhodný skutkový stav bez významu.
39. Soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. spočívající zčásti v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zčásti v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Věc soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
40. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a částky 1 428 Kč představující 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Za úkon spočívající v sepisu repliky k vyjádření žalovaného soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť v ní byla jen stručně zopakována argumentace uvedená již v žalobě, a nejde tak o důvodně vynaložený náklad řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. srpna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.